

INITIATIEFADVIES

Voorontwerp van decreet betreffende het onthaaltraject

6 mei 2013

Aanvraag behandeld door	Commissie Economie-Werkgelegenheid-Fiscaliteit-Financiën en Commissie Diversiteit, Gelijke Kansen en Armoede
Aanvraag behandeld op	26 februari, 11 en 29 maart en 16 april 2013
Opmerkingen	Initiatiefadvies Op 11 maart 2013 heeft de heer Sterckx (<i>vertegenwoordiger van Minister-Voorzitter Picqué, Lid van het College van de FGC en belast met Sociale Cohesie</i>) het voorontwerp voorgesteld en de vragen van de Commissie beantwoord.
Advies uitgebracht door de Raad van Bestuur op	6 mei 2013
Advies te bekrachtigen door de Plenaire zitting op	16 mei 2013

Vooraf

Het onthaaltraject past in het kader van de uitvoering van het regeerakkoord 2009-2014 van de Franse Gemeenschapscommissie en van de nota's van mei 2011 en juli 2012 die werden goedgekeurd door het College van de Franse gemeenschapscommissie. Het wil bijdragen tot de verwezenlijking van het onthaalbeleid in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, door een voorziening in te voeren met betrekking tot het vraagstuk van het onthaal van nieuwkomers.

De begunstigden van de voorziening, die wordt uitgewerkt, zouden nieuwkomers zijn van meer dan 18 jaar, die zijn ingeschreven in het vreemdelingenregister van een gemeente van het Brussels Gewest, die beschikken over een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden, die zijn aangekomen in België tijdens de voorbije drie jaar, en die vragen om hiervan gebruik te kunnen maken. Het gemeentebestuur zou de nieuwkomer bij zijn/haar inschrijving in het vreemdelingenregister inlichten over het bestaan van dit traject en zou hem/haar doorverwijzen naar een « Bureau d'accueil pour Primo-arrivants (BAPA) ».

Het onthaaltraject zou volgens het voorontwerp van decreet bestaan uit een eerste luik dat betrekking heeft op het onthaal, de sociale balans en de taalbalans van de nieuwkomer, en uit een tweede luik dat een geïndividualiseerd project bevat dat in een overeenkomst met de nieuwkomer is gegoten. Immers, indien de sociale en taalbalans hebben uitgewezen dat de nieuwkomer op dit vlak noden heeft, dan zou het onthaalkantoor een onthaalovereenkomst moeten voorstellen. Deze overeenkomst zal een programma van begeleiding en geïndividualiseerde opleiding bevatten dat is vastgelegd met de begunstigde, evenals de doelstellingen, de rechten en de plichten van elkeen. Elke deelnemer zou een opvolgingsattest ontvangen voor deze twee luiken.

Context

Na de Vlaamse gemeenschap (decreet van 28 februari 2003 betreffende het Vlaamse inburgeringsbeleid en het decreet van 14 juli 2006 tot wijziging van het decreet van 28 februari 2003 betreffende het Vlaamse inburgeringsbeleid (voor het Brussels gewest uitgevoerd door de vzw « BON »¹) en het Waalse gewest (ontwerp van decreet « relatif au parcours d'accueil des primo-arrivants », aangenomen door de Waalse regering op 7 februari 2013 en voorgelegd aan de gezamenlijke regering Wallonië-Brussel), heeft het College van de FGC op zijn beurt een ontwerpdecreet voorgesteld dat wil aansluiten op dat van het Waalse gewest en van de Fédération Wallonie-Bruxelles (behalve wat betreft het luik over het aanleren van de Franse taal dat het voorontwerp van de FGC voorstelt als verplicht).

Volgens de studie, die op verzoek van Minister Picqué werd uitgevoerd door het Centre Bruxellois d'Action Interculturelle (CBAI) en de Université Catholique de Louvain (UCL), telde het Brussels Hoofdstedelijk Gewest op 1 januari 2010 110.764 nieuwkomers². De definitie van nieuwkomer, die wordt aangewend door de auteurs van de studie, is deze van de nota van juni 2012 gericht aan het College van de FGC : « een persoon van buitenlandse nationaliteit verblijvend in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, met een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden en die in België is aangekomen tijdens de drie jaar die hieraan zijn voorafgegaan ». Het voorontwerp van decreet zou rechtens slechts betrekking kunnen hebben³ op buitenlanders van buiten de EU⁴. Welnu, volgens de studie waren iets meer dan 57 % van de nieuwkomers ingezetenen van een land van de Europese Unie. Dit brengt het aantal betrokkenen op 63.135.

¹ BON vzw - Inburgering Brussel, Jaarverslag 2011, 52 bladzijden, www.bonjaarverslag.be.

² « Etat des lieux de la situation des primo-arrivants à Bruxelles », studie uitgevoerd door de UCL en het CBAI op verzoek van Ch. Picqué, Minister en Lid van het College van de FGC, belast met Sociale Cohesie, november 2012.

³ « à l'exception des citoyens d'un Etat membre de l'Union européenne, de l'Espace économique européen et de la Suisse et les membres de leurs familles » (zie « Accord sur le parcours d'accueil en Wallonie », 26 december 2012).

⁴ De studie heeft eveneens gewezen op de sterke stijging van het aantal nieuwkomers afkomstig uit de 12 nieuwe Lidstaten van de EU, waarvan het aandeel steeg van 3,5 % op 1 januari 2000 tot nagenoeg 25 % op 1 januari 2010.

Verdeling nieuwkomers verblijvend in het BHG op 1 januari 2010 volgens hun nationaliteit op het ogenblik van migratie		
Oorsprong niet-Europese nieuwkomers		
Europa		63,81 %
Noord-Afrika		11,81 %
Sub-Saharisch Afrika		9,60 %
Azië		8,92 %
Noord-Amerika		1,89 %
Latijns-Amerika		3,16 %
Oceanië		0,17 %
Onbepaald en staatlozen		0,64 %
Totaal nieuwkomers	110.764	100 %
« Etat des lieux de la situation des primo-arrivants à Bruxelles » (p. 21 en 22)		

Indien men uitgaat van de totale bevolking van het Gewest, dan was één inwoner op tien⁵ een nieuwkomer indien men rekening houdt met de nieuwkomers uit Lidstaten van de EU, terwijl dit aandeel 2 % bedroeg voor Vlaanderen en 1,86 % voor Wallonië. Een andere opmerkelijke vaststelling is het feit dat deze bevolking van nieuwkomers bijna verdubbeld is in tien jaar tijd⁶.

De Brusselse nieuwkomers uit derden-landen zijn zeer vaak naar België gekomen in het kader van een gezinshereniging. De verblijfsvergunningen afgeleverd in het kader van bezoldigde activiteiten zijn goed voor 10 % van de nieuwkomers, nog steeds wat betreft de derden-landen : deze grond voor de toekenning van een verblijfsvergunning komt vaker voor te Brussel dan in de andere gewesten waar het gaat om 3 tot 4 % van de verblijfsvergunningen. Meer dan een derde van de verblijfsvergunningen in Brussel worden toegekend in het kader van een aanvaarde asielaanvraag, een subsidiaire bescherming of omwille van humanitaire of sanitaire redenen.

De studie geeft tevens aan dat de bevolking van nieuwkomers verblijvend in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest uit veel meer vrouwen bestaat (50,8 % vrouwen). Wat betreft de verdeling op basis van leeftijd, behoren de nieuwkomers voornamelijk tot de groep van jonge actieven : 36,4 % van de nieuwkomers was tussen 21 en 30 jaar oud en nagenoeg een vierde tussen 31 en 40 jaar oud. In vergelijking met de totale bevolking van het land, hadden de nieuwkomers in het Brussels gewest op 1 januari 2005 een grotere neiging om samen te wonen (zonder kinderen te hebben), alleen te wonen of om de voorkeur te geven aan een meer collectief levenskader (gezinnen van het type « andere » of collectieve gezinnen).

De studie wijst tenslotte ook op het bestaan van noden wat betreft het aanleren van de Franse taal en aan steun om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, evenals op « het bestaan van noden op het vlak van de inwijding in het burgerschap in België, om de nieuwkomers de middelen te verschaffen om de organisatie van het land te begrijpen en hen toe te laten om volwaardige burgers te zijn ».

Het decreet betreffende de sociale cohesie zag het daglicht in mei 2004. Doel was een verbetering van de sociale cohesie van de bevolkingsgroepen die leven in de kansarme wijken van de hoofdstad en het bevorderen van een beter samenleven van de verschillende componenten van deze wijken.

De memorie van toelichting van het voorontwerp van decreet betreffende het onthaaltraject geeft aan dat het vandaag noodzakelijk is om een echt traject in te voeren voor het onthaal en de inschakeling van de nieuwkomers, om hen de steun en de vereiste informatie te geven teneinde een zelfstandig leven te leiden in het kader van het beleid van de Franse gemeenschapscommissie.

⁵ Een percentage van 5,6 % indien men geen rekening houdt met de ingezetenen van de EU.

⁶ De bevolking van nieuwkomers steeg van 56.619 personen op 1 januari 2000 tot 110.764 personen op 1 januari 2010. « Etat des lieux de la situation des primo-arrivants à Bruxelles », studie uitgevoerd door de UCL en het CBAI op verzoek van Ch. Picqué, Minister en Lid van het College van de FGC, belast met Sociale Cohesie, november 2012.

Uit de uitleg verstrekt door het Brussels gewest blijkt dat het de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie zou zijn die desgevallend het verplicht karakter van een taalopleiding (en het publiek dat hiervan wordt vrijgesteld) zou moeten voorzien, overeenkomstig de verdeling van de bevoegdheden, volgens modaliteiten die tussen de gefedereerde entiteiten moeten worden overeengekomen.

Er zouden samenwerkingsakkoorden moeten worden gesloten tussen de FGC en de verschillende gefedereerde entiteiten (VG, GGC, BHG, WG en FWB) die betrokken zijn bij de twee luiken van dit onthaaltraject.

Advies

1. Definities

Het begrip « nieuwkomer (NK) » dekt een groot aantal ladingen.

De Vlaamse gemeenschap verstaat onder « nieuwkomer » : « een (meerderjarige) persoon die onlangs en voor het eerst is ingeschreven in een Vlaamse of Brusselse gemeente en die tot één van de volgende categorieën behoort : ontvankelijk verklaarde asielaanvrager, erkende vluchteling, gezinsvormer of gezinshereniger, vreemdeling waarvan het verblijf tijdelijk of definitief geregulariseerd is of die toegelaten is om humanitaire redenen, slachtoffer van mensenhandel ingeschreven in het Rijksregister, vreemdelingen die een verblijfsvergunning gekregen hebben in het kader van een duurzame relatie, onderdanen van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte, en migrerende werknemer onder bepaalde voorwaarden »⁷.

De nota, die in juni 2012 door Minister-Voorzitter Charles Picqué werd gericht aan het College van de FGC (voorafgaand aan het voorontwerp van decreet waarvan sprake), definieert de nieuwkomer als « een persoon van buitenlandse nationaliteit die verblijft in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden en die in België is aangekomen tijdens de drie jaren die eraan zijn voorafgegaan ».

Het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding geeft in 2006 de volgende definitie van dit begrip : « tot het nationale grondgebied toegelaten personen van vreemde oorsprong die zich voor de eerste keer inschrijven om er langdurig te verblijven en de landstaal niet kennen ».

De term « onthaal » in België wordt zowel gebruikt voor het vraagstuk van het onthaal van NK als om te spreken van de opvang van asielzoekers. Wat betreft het onthaal van NK, kan men met name lezen :

- bij de FGC : het onthaal van nieuwkomers « is van toepassing op de hele problematiek van de opvang en de noodzakelijke networking met de instellingen die bevoegd zijn op het vlak van maatschappelijk welzijn, kinderopvang, huisvesting, gezondheid...; er zal bijzondere aandacht besteed worden aan acties gericht op het aanleren van het Frans als vreemde taal »⁸ ;
- bij de Vlaamse gemeenschap : « Het onthaalkantoor is belast met de begeleiding van het inburgeringstraject van de nieuwkomer. Hier wordt alle informatie verzameld »⁹ ;
- bij het Centrum voor Gelijkheid van Kansen : « een adequaat opvangbeleid van nieuwkomers moet ervoor zorgen dat deze nieuwkomers op optimale wijze kunnen deelnemen aan de maatschappij in al de volgende facetten: huisvesting, tewerkstelling, onderwijs, dienstverlening, vrije tijd (...), recht op vrije meningsuiting. Het organiseren van adequate opvang betekent in de

⁷ Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, « Het onthaal van nieuwkomers in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest : vaststellingen juli 2007 », Studie uitgevoerd door het CIRE en gesuperviseerd door het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding, Collectie IKEBANA, p. 27.

⁸ Bij de FGC, sociale cohesie, www.cocof.be, in « L'accueil des primo-arrivants en RBC », juli 2007, GGC.

⁹ www.wvc.vlaanderen/minderheden/inburgeringsbeleid.

eerste plaats zorgen voor een taalaanbod, voor maatschappelijke begeleiding, voorbegeleiding en opleiding van werkzoekenden, alsook voor voorlichting over de grondrechten »¹⁰.

De inburgering van buitenlanders in een onthaalmaatschappij heeft niet echt een vaste definitie. Wat betreft de nieuwkomers, wordt het begrip van inburgering vaak opgegeven ten voordele van het idee van onthaal.

« Inburgering » is volgens het woordenboek « de handeling tot opname van een of meerdere vreemde elementen in een samengesteld geheel, tot samenvoeging van verscheiden elementen om deze tot een organisch geheel te maken ».

Bij het CIRE (« Coordination et initiatives pour réfugiés et étrangers ») spreekt men van onthaal van nieuwkomers ; de inburgering is volgens de organisatie een proces in de tijd terwijl het onthaal een punctueel ogenblik is.

In Vlaanderen bestaat er sinds 2004 een inburgeringstraject. Dit omvat een verplicht luik. Aldus wil men de burgerlijke inschakeling bevorderen van de nieuwe burgers opdat zij « op volwaarde wijze zouden kunnen deelnemen aan de samenleving ».

Na de ondertekening van een « inburgeringscontract » worden een cursus sociale oriëntatie, een basiscursus Nederlands, een loopbaanoriëntatie, evenals een individuele begeleiding aangeboden. Vervolgens kan de nieuwkomer studies volgen, zijn kennis van het Nederlands verdiepen of een opleiding volgen.

2. Voorafgaandelijke beschouwingen

De Raad wenst een initiatiefadvies uit te brengen over het geplande onthaaltraject voor nieuwkomers op het niveau van de Franse gemeenschapscommissie, en dit omwille van de economische en sociale gevolgen ervan op het niveau van het Gewest. Gelet op de in de context (zie hierboven) ontwikkelde elementen roept deze aangelegenheid op sociaaleconomisch vlak belangrijke vragen op in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en wel inzake arbeidsmigratie, informele economie, sociale ondersteuning en werkloosheid. Een van de doelstellingen van het traject, zoals beschreven in de memorie van toelichting, bestaat erin « *nieuwkomers in Brussel te helpen* », « *hun beroepskwalificaties en beroepsbekwaamheden vast te stellen om hun inschakeling op de arbeidsmarkt te vergemakkelijken* » en « *hun sociale, economische en culturele participatie te verhogen* ».

De Raad herinnert er bovendien aan dat de raadpleging van **de Raad** sedert het samenwerkingsakkoord, dat op 9 februari 2012 werd gesloten tussen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Franse gemeenschapscommissie betreffende het gekruiste beleid « *tewerkstelling-opleiding* », werd uitgebreid tot de materies van de Franse gemeenschapscommissie. Immers, artikel 17 bepaalt dat « *de Ministers, die lid zijn van het College van de Franse gemeenschapscommissie, de Economische en Sociale Raad voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (ESRBHG) om advies kunnen vragen voor het beleid dat ressorteert onder hun bevoegdheidsdomeinen* ». **De Raad** wenst in dit verband door het College van de Franse gemeenschapscommissie voor advies te worden geraadpleegd wat betreft de ontwerpen van maatregelen voor de toepassing van dit decreet en desgevallend inzake het ontwerp van ordonnantie van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke gemeenschapscommissie dat het onthaaltraject verplicht zou maken.

¹⁰ Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, "Het onthaal van nieuwkomers in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest : vaststellingen juli 2007", op.cit., p. 11.

3. Algemene beschouwingen

De Raad gaf reeds aan¹¹ dat het belangrijk is om een stad te ontlenen op basis van zijn evolutie, d.w.z. het begrip van de interne dynamiek. Dit laat immers toe om rekening te houden met de inwoners en de gebruikers, of nog, met de inwoners die « op doortocht » zijn. In zijn advies betreffende het GPDO was hij eveneens van mening dat, gelet op de - met name demografische - evolutie van Brussel, het economisch beleid anders zou moeten worden benaderd vanuit het oogpunt van een onthaaleconomie. Hierbij zou voorrang worden gegeven aan een ontwikkelingsbeleid dat de bekwaamheden van de nieuwe Brusselaars en deze van de Brusselaars van buitenlandse oorsprong zou kunnen mobiliseren. **De Raad** had erop gewezen dat de sociale cohesie en de diversiteit per definitie transversaal zijn, in de mate waarin zij tot uiting moeten komen doorheen het hele gevoerde beleid : onderwijs, cultuur, huisvesting, werkgelegenheid, ...

De Raad verheugt zich over het initiatief om zo'n onthaalbeleid in te voeren dat een van de componenten zal zijn van het inburgeringsbeleid van personen van buitenlandse en niet-Europese oorsprong die aankomen te Brussel.

De Raad verheugt er zich tevens over dat de memorie van toelichting van het voorontwerp van decreet de vereiste samenwerking behandelt tussen de BAPA en de diensten of structuren die ressorteren onder de « Fédération Wallonie-Bruxelles » (onderwijs van sociale promotie, voortgezette opleiding, alfabetisering, opleiding Franse taal als buitenlandse taal...) of onder de Vlaamse gemeenschap (inburgeringsbeleid¹²) teneinde de doorverwijzing van de nieuwkomers te vergemakkelijken naar de voorzieningen die het best zijn aangepast aan hun noden.

De Raad vraagt een coördinatie van dit instrument van het onthaalbeleid met de andere maatregelen die in het Brussels Hoofdstedelijk gewest zijn genomen inzake werkgelegenheid, opleiding en onderwijs.

De Raad vestigt echter de aandacht van het College op de noodzaak om de doelstellingen van het traject te verduidelijken en op het feit dat er toereikende financiële middelen moeten worden gewaarborgd en vrijgemaakt om een echt onthaalbeleid te kunnen aanbieden in Brussel.

3.1 Begunstigden

Volgens **de Raad** moet dit instrument van toepassing zijn op alle niet-Europese personen die zich op duurzame wijze in België vestigen, met name in het kader van een verblijfsvergunning gekoppeld aan een werkvergunning, gezinshereniging en asiel.

Welke de economische of gezinssituatie mogen zijn, er moet een onthaalbeleid zijn voor elke persoon die uit het buitenland komt met de bedoeling op duurzame wijze op het grondgebied te verblijven. **De Raad** vraagt dat de onthaalmaatregelen zouden worden aangepast in functie van hun verblijfssituatie en hun individueel traject.

De Raad wijst erop dat het onlangs gewijzigde Wetboek van de Belgische nationaliteit¹³ aan een buitenlander toestaat om de Belgische nationaliteit te verwerven, en dit met name op voorwaarde dat hij zijn sociale inburgering aantoont door het volgen van zo'n traject. Dat is de reden waarom hij vraagt dat de voorziening toegankelijk zou zijn voor alle personen die op termijn de Belgische nationaliteit zouden kunnen aanvragen.

3.2 Verplicht karakter van de voorziening

De Raad is van oordeel dat deze voorziening een subjectief recht creëert. De personen, die door dit instrument worden bedoeld en vragende partij zijn, zijn talrijk.

¹¹ Advies van 31 januari 2012 betreffende het ontwerp van Gewestelijk Ontwikkelingsplan.

¹² Waaronder de vzw BON belast met het onthaal van nieuwkomers in de Vlaamse gemeenschap te Brussel.

¹³ Artikel 12 van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

Hij meent bovendien dat het eerste luik van het onthaaltraject verplicht moet worden gemaakt voor alle nieuwkomers, teneinde zich ervan te vergewissen dat alle personen beschikken over de minimale informatie die nodig is voor hun snelle inburgering in de Brusselse samenleving. **De Raad** is van oordeel dat voor deze verplichting geen enkele discriminatie mag gelden en dat deze op iedereen van toepassing moet zijn, welke de economische en sociale situatie of het opleidingsniveau mogen zijn.

Wat betreft zijn tweede luik, zou het instrument zich moeten inschrijven in een dynamiek van positieve discriminatie, waarbij voorrang wordt gegeven aan het meest zwakke doelpubliek, op vrijwillige basis.

Gelet op de internationale en gewestelijke context van Brussel is **de Raad** van oordeel dat sommige personen met een bijzonder statuut krachtens overeenkomsten van internationaal recht (internationale kaderleden, diplomaten, personen die uit hun vaderland verdreven zijn, enz.) zouden kunnen worden vrijgesteld, in de mate waarin zij niet van plan zouden zijn om zich duurzaam in België te vestigen.

De Raad vraagt evenwel dat de personen, die van dit instrument « vrijgesteld » zijn omwille van hun statuut, op vrijwillige basis toegang zouden hebben tot de primaire fase van het traject en tot alle nuttige informatie bij hun aankomst in België.

De Raad dringt erop aan dat het eerste luik slechts verplicht zou worden gemaakt nadat het College zich ervan heeft verzekerd dat de twee luiken van de voorziening volstaan om – voor elke andere stap – te voldoen aan de *vrijwillige* aanvragen. Hij vreest namelijk dat een gebrek aan middelen bepaalde personen van het doelpubliek, die hieruit nochtans heel wat voordeel zouden kunnen halen, zou verhinderen om toegang te hebben tot de opleidingen omwille van een verzadiging ervan.

De Raad vraagt tevens dat de overheden een degelijke opvolging zouden verzekeren, en meer in het bijzonder wat betreft de maatregelen die verplicht worden gemaakt en eventuele rechtsgevolgen meebrengen.

3.3 Onthaaltraject

De Raad beschouwt het als een essentiële zaak dat het onthaaltraject wordt gezien als een kans voor de nieuwkomer om informatie te verkrijgen en opleidingen te volgen.

De Raad betreurt het gebrek aan precisie in dit stadium over de organisatie en de inhoud van de twee luiken van het onthaaltraject, met name wat betreft de aangeboden opleidingen.

De Raad vestigt de aandacht van het College op de organisatie van het tweede luik van het onthaaltraject.

Het voorontwerp van decreet voorziet immers taal- en burgerschapsopleidingen. De taalopleidingen zouden worden toevertrouwd aan erkende operatoren of desgevallend worden georganiseerd door het BAPA. De burgerschapsopleidingen zouden daarentegen worden georganiseerd door de onthaalkantoren zelf of worden toevertrouwd aan derden.

De Raad vraagt dat men rekening zou houden met het reeds bestaande opleidingsaanbod inzake taal- en burgerschapsopleidingen en dat men aldus elke publiekvervanging zou vermijden door de bestaande operatoren te voorzien van de middelen die noodzakelijk zijn voor de verstrekking van de bijkomende opleidingsaanvragen die het gevolg zijn van het onthaaltraject.

3.4. Onthaalkantoren

De Raad stelt zich vragen bij de noodzaak om het aantal onthaalkantoren voor nieuwkomers te vermenigvuldigen omwille van de bijkomende kosten die dit zou kunnen meebrengen. Hij toont zich eveneens bezorgd over de rol van de gemeenten die een administratieve eerstelijnsrol moeten vervullen en over de banden die zij met deze voorziening zouden kunnen of moeten aanknopen.

In het vooruitzicht van het verplicht maken van het eerste luik van het onthaaltraject verzekerd door de kantoren en het voorzien van rechtsgevolgen, moet men zich ervan vergewissen dat de handelingen van de kantoren onder de rechtstreeks controle van de overheid worden geplaatst.

Dat is de reden waarom **de Raad** de aanbeveling formuleert dat er vertegenwoordigers van de lokale besturen zouden zetelen in hun raden van bestuur.

*

* *